

[Filt Jensen]

Yderligere er forordningen baseret på en international traktat, UPOV, som fastlægger de internationale beskyttelsesregler på dette område. UPOV står for Unionen til Beskyttelse af Plantenyheder. Den skal gennemføres og ratificeres af nationalstaterne, og det er altså dette, der skal gælde for Unionens medlemsstater.

Der er også en principiel strid om, hvorvidt forslaget skal være baseret på artikel 43 i Romtraktaten omhandlende det indre marked eller, som Rådets juridiske tjeneste ønsker det, artikel 235, også kaldet gummiparagraffen.

Jeg skal ikke indlade mig i en juridisk diskussion. Der er mange andre artikler, der kan anvendes, 108-110 eller artikel 90 og 91-98, osv. Det er ikke så meget det, det drejer sig om. Det principielle er, om man skal acceptere, at planteforædling skal være en form for patent. Det har ikke hidtil været den danske opfattelse, men der er grund til revurdering af vort hidtidige standpunkt. Tilslutter vi os ikke disse internationale regler, kan man frygte, at alle forædlingsinitiativer vil overgå til USA, der vil sætte sig på alle nye sorter, både hvad angår planter og udvikling af nye gener hos dyr.

Jeg må konstatere, at der er almindelig enighed om, at vi skal tilslutte os forslaget. Det er vel også derfor, landbrugsministeren er kommet med denne redegørelse. Som jeg også sagde indledningsvis, er dette ret principielt, for Folketinget kan jo intet vedtage på nuværende tidspunkt; det er vel derfor, man har valgt redegørelsesformen. Et beslutningsforslag er noget vanskeligt, for så er regeringen bundet. Regeringen bruger formentlig redegørelsen til at give en orientering, hvorefter det er Markedsudvalget, der beslutter, om man skal tilslutte sig forordningen eller om man skal have andre standpunkter. Det afgøres jo til sidst i Markedsudvalget, og regeringen skal konstatere, om den har flertal mod sit synspunkt.

Realiteten i dette spørgsmål er en drøftelse af, hvor langt rettighederne går. Der kommer vi ind på det begreb, der kaldes landmandens rettigheder. Dette er en århundredgammel, traditionsbunden del af landbruget. Spørgsmålet er, om landmanden i fremtiden vil kunne bruge sit eget korn til udsæd år efter år. Efter Kommissionens opfattelse skal man betale forædlingsrettigheder, patentrettigheder, til dem, der har rettighederne, også når man bruger kornet derhjemme.

Vores holdning i Venstre er, at når man bruger certificeret såsæd, så skal man betale. Selvfølgelig, det er klart. Men vores holdning er også, at hvis landmanden året efter vil bruge af sin egen sæd, skal det kunne gøres afgiftsfrit, også fordi det er meget vanskeligt at kontrollere, også fordi det vil være meget bureaukratisk, om man skulle kontrollere noget sådant.

Vi mener, det er udmærket, at det gælder for kornarter, at det gælder for raps, og at det gælder for kartofler.

Rahbæk Møller (SF):

Formålet med denne debat er at få ændret en dagsorden, som Folketinget vedtog for 3 år siden, fordi en enkelt passus, nemlig punktet om, at landmænds ret til at så egen høst uden licensbetaling ikke må begrænses, giver ministeren vanskeligheder i forbindelse med forhandlingerne om EF's ratifikation af UPOV-konventionen.

Indledningsvis vil jeg gerne rose ministeren for den måde, han har valgt at håndtere sagen på. Når en minister under forhandlinger i EF kommer i den situation, at han ikke kan indgå et kompromis, som han skønner nødvendigt, uden at bryde en af Folketinget vedtaget dagsorden, er det rigtig at bede om at få problemstillingen diskuteret i folketingsalen. Den formelle vedtagelse af ministerens forhandlingsoplæg skal derefter ske i Markedsudvalget, men det ville være forkert at søge dagsordenen opløst uden en forudgående debat i folketingsalen.

Også vedrørende sagens substans er vi indstillet på at tilslutte os ministerens indstilling. Det er ikke vores ønske, at det for fremtiden bliver muligt at opkræve betaling i forbindelse med landmænds udsåning af egen høst. Til gengæld er det fundamentalt for os, at landmænds ret til at så eget sædekorn bevares, ligesom det er fundamentalt for os, at plantebeskyttelsesloven og ikke patentloven bliver det grundlæggende regelsæt for beskyttelse af forædlerrettigheder på planteområdet.

Disse to hensyn tilgodeser den kommende EF-forordning. Når ministeren så er kommet i den situation, at han for at tilgodese disse to vigtige synspunkter bliver nødt til at bøje sig for et ønske hos andre medlemsstater om at indføre en begrænset betaling for at udså eget sædekorn, må vi også erkende, at han ikke har andet valg end at indgå kompromiset.